

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
16 У. 9318/15
28.05.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Гајић Салзбергер, председника већа, Јасминке Вукашиновић и Весне Даниловић, чланова већа, са судским саветником Мајом Панић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Привредног друштва ГП “А.А.” д.о.о. ... – ..., ... бр. ..., чији је пуномоћник Владимир С. Огњеновић, адвокат из Београда, Цвијићева бр.66/4, поднетој против туженог Градског већа града Београда, ради поништаја закључка туженог, број: 350-203/15-ГВ од 09.04.2015. године, у правној ствари инспекцијске мере, у нејавној седници већа одржаној дана 28.05.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним закључком одбачена је жалба тужиоца изјављена против решења урбанистичког инспектора Секретаријата за имовинско-правне послове, грађевинску и урбанистичку инспекцију Градске управе града Београда – Сектор урбанистичке инспекције, XXI-06 број 350.1-2/2014 од 27.01.2014. године, као недопуштена. Наведеним решењем од 27.01.2014. године, наложено је Секретаријату за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда да поништи локацијску дозволу издату решењем IX-15 број 350.7-25/2013 од 31.01.2013. године, за изградњу објекта на кат.парц.бр. ... КО ..., у ул. ... ..., са роком за поступање по налогу од 15 дана, те упозорењем да жалба изјављена на то решење не одлаже његово извршење.

У тужби поднетој Управном суду дана 19.06.2015. године, тужилац оспорава закључак туженог органа, наводећи да пресуду Управног суда 22 У 8828/14 од 05.02.2015. године никада није примио, већ да је за њено постојање сазнао из образложења оспореног закључка. Указује да се у оспореном закључку тужени није позвао на конкретне одредбе Закона о општем управном поступку када је навео да се

ради о решењу које има непосредно решавајући карактер које производи директне правне последице на ситуацију тужиоца. Истиче да члан 12. Закона о општем управном поступку не може да представља правни основ и разлог за одбацивање предметне жалбе, те да је тужени применио очигледно погрешан члан закона када је образложио правни основ одбацивања предметне жалбе, као и да је тужени имао изричиту императивну законску обавезу да у оспореном решењу наведе конкретан закон и конкретан члан тог закона којим је прописано да жалба против првостепеног решења није допуштена, а уколико би се прихватио правни став туженог да предметна жалба није допуштена, произишало би да је тужилац онемогућен да против првостепеног решења користи како редовно тако и ванредно правно средство. Како правни поредак Републике Србије не признаје могућност искључења права на изјављивање редовног и ванредног правног средства и права на покретање управног спора, те права на заштиту права и правних интереса странке, а што је управо непосредна последица оспореног решења туженог, тужилац сматра да оспорено решење има такав недостатак због којег мора да буде стављено ван снаге и због којег не може да постоји у правном поретку. Сматра да члан 213. став 1. Закона о општем управном поступку не може да представља правни основ и разлог за одбацивање предметне жалбе и да је тужени применио очигледно погрешан члан закона када је образложио правни основ одбацивања те жалбе, указујући да је тужени имао изричиту императивну законску обавезу да оспореним решењем мериторно одлучи о предметној жалби, уместо да је незаконито одбаци као недопуштену. Наводи да се при томе тужени као разлог за одбацивање предметне жалбе позвао на оцену садржану у решењу Управног суда број 1 У. 3662/11 од 07.02.2013. године, при чему тужени није цитирао садржај наведеног решења Управног суда. Са изнетих разлога, предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, а туженог обавезе да тужиоцу накнади трошкове управног спора у износу од 36.000,00 динара, на име састава тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката и износа таксе на тужбу.

Тужени орган је, у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног закључка и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, Управни суд је, након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Пресудом Управног суда број 22 У 8828/14 од 05.02.2015. године је уважена тужба тужиоца “А.А.” д.о.о., ... – ..., ул. ... бр. ..., поништен закључак Градског већа града Београда број 350-2161/14-С-20 од 30.04.2014. године, којим је одбачена тужбачева жалба изјављена против решења урбанистичког инспектора Секретаријата за имовинско-правне послове, грађевинску и урбанистичку инспекцију Градске управе града Београда – Сектор урбанистичке инспекције XXI-06 број 350.1-2/2014 од 27.01.2014. године, а којим је наложено Секретаријату за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда да поништи локацијску дозволу издату решењем X-15 број: 350.7-25/2013 од 31.01.2013. године за изградњу објекта на кат.парцели број: ... КО ..., улица ... ..., у року од 15 дана, са разлога што се записник са седнице Градског већа града Београда од 30.04.2014. године, на којој је наведено решење донето, није могао сматрати посебним записником у смислу члана 69. став 1. Закона о општем управном поступку и јер се из образложења оспореног решења није могло

са сигурношћу закључити по ком основу је тужени донео оспорену одлуку у скраћеном поступку.

Из образложења оспореног закључка и списка предмета види се да је тужени, поступајући по наведеној пресуди Управног суда, у поновном поступку, узимајући у обзир све списе предмета утврдио да је решењем урбанистичког инспектора Секретаријата за имовинско-правне послове, грађевинску и урбанистичку инспекцију Градске управе града Београда – Сектор урбанистичке инспекције XXI-06 број 350.1-2/2014 од 27.01.2014. године, наложено Секретаријату за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда да поништи локацијску дозволу издату решењем X-15 број 350.7-25/2013 од 31.01.2013. године, за изградњу објекта на кат.парц.бр. ... КО ..., у ул. ... ..., у року од 15 дана, с тим да жалба изјављена на решење не одлаже његово извршење. Против наведеног решења благовремено је жалбу изјавио тужилац, истичући да је жалбу уложио због свих законских разлога, са предлогом да се жалба усвоји, стави ван снаге ожалбено решење и обустави предметни поступак. Тужени је, поступајући по жалби, нашао да ожалбено решење нема непосредно решавајући карактер којим производи директне правне последице на правну ситуацију жалиоца и да нема карактер решења које се сагласно члану 12. став 1. и члану 213. став 1. Закона о општем управном поступку може изјавити жалба, а што представља и оцену Управног суда изражену у решењу број 1 У 3662/11 од 07.02.2013. године, те да жалиоци могу оспоравати предметно решење кроз жалбу против решења које буде донето у извршењу налога урбанистичког инспектора. Стога је, са позивом на одредбу члана 229. став 1. Закона о општем управном поступку, којим је прописано да ако је жалба недопуштена, неблаговремена или изјављена од неовлашћеног лица, а првостепени орган је пропустио да је због тога одбаци, одбациће је орган који је надлежан за решавање по жалби, исту одбацио оспореним закључком, као недопуштену.

Одредбом члана 174. став 1. тачка 2. Закона о планирању и изградњи (“Службени гласник РС”, бр.72/09...50/13), прописано је да у вршењу инспекцијског надзора урбанистички инспектор је овлашћен да наложи решењем органу надлежном за послове урбанизма, поништавање локацијске дозволе и урбанистичког пројекта, у року који не може бити дужи од 15 дана, ако утврди да ти акти нису у складу са законом, односно планиским документом.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 174. став 1. тачка 2. Закона о планирању и изградњи, Управни суд налази да је тужени орган правилно закључио да је урбанистички инспектор Секретаријата за имовинско-правне послове, грађевинску и урбанистичку инспекцију Градске управе града Београда – Сектор урбанистичке инспекције, донео ожалбено решење у поступку вршења инспекцијског надзора једног органа државне управе над другим органом и да њиме није решавано о правима или правним интересима жалиоца. Стога, тужени правилно налази да ожалбено решење нема непосредно решавајући карактер који производи правне последице на правну ситуацију овде тужиоца, са којих разлога нема карактер решења против кога се сагласно члану 12. став 1. и члану 213. став 1. Закона о општем управном поступку може изјавити жалба, при чему правилно указује да тужиоци разлоге решења од 27.01.2014. године могу оспоравати путем жалбе против решења које буде донето у извршењу налога урбанистичког инспектора.

Суд је ценио наводе тужбе којима се указује да члан 12. Закона о општем управном поступку не може да представља правни основ и разлог за одбацивање

предметне жалбе, али налази да исти није основан. Ово са разлоаг што, и по налажењу овог суда, а имајући у виду одредбу члана 174. став 1. тачка 2. Закона о планирању и изградњи, решење урбанистичког инспектора не представља акт чију законитост тужилац може оспоравати у жалбеном поступку. Наиме, у конкретном случају, решењем XXI-06 број 350.1-2/2014 од 27.01.2014. године наложено је Секретаријату за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда да поништи локацијску дозволу издату решењем IX-15 број 350.7-25/2013 од 31.01.2013. године, за изградњу објекта на кат.парц.бр. ... КО ..., у ул. ... ..., који представља акт донет у поступку вршења унутрашњег, односно инспекцијског надзора једног органа управе над другим. При томе, тужени је правилно указао тужиоцу да разлоге решења урбанистичког инспектора тужилац може оспоравати путем жалбе која буде донета у извршењу налога урбанистичког инспектора од 27.01.2014. године.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којим је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног закључка без одржавања усмене расправе, јер је чињенично стање потпуно и правилно утврђено, а материјално право правилно примењено.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним закључком није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде применом члана 40. став 1. и 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” бр. 111/09), и донео одлуку као у ставу I диспозитива ове пресуде.

С обзиром на успех тужиоца у овом управном спору, суд је одбио као неоснован његов захтев за накнаду трошкова спора и одлучио као у ставу II диспозитива пресуде на основу члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима сходном применом члана 150. и 153. Закона о парничном поступку.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 28.05.2018. године, 16 У 9318/16

Записничар
Маја Панић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Гајић Салзбергер,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД